La primavera de la marieta

Quan va arribar la primavera, el bosc es va despertar com si algú hagués sacsejat un coixí ple de colors: flors noves, herba tendra i un sol que feia pessigolles a les galtes. En un racó d'un jardí, dins d'una fulla doblegada com un petit paraigua verd, vivia la Marieta Mira-bé, una marieta diminuta amb set punts negres i una idea al cap: ajudar els altres a cuidar-se amb bons hàbits, però sempre a través del joc, sense renyar ni manar.

Aquell matí, just quan s'estava pentinant les antenes amb les potetes, va sentir un "Aaaatxú!" tan gros que va fer tremolar una gota de rosada. La Marieta va obrir les ales i va volar de pressa cap al camí. Allà hi havia en Pol, amb cara de son i les mans una mica enganxoses.

—He trobat melmelada a la torrada… —va dir ell, fent un nas arrugat— però ara em pica i esternudo.

La Marieta va fer una volta a l'aire, com si dibuixés un cercle màgic.

—Avui és el primer dia de primavera! —va anunciar— I la primavera és el millor moment per començar una aventura. T'agrada fer missions?

En Pol va obrir molt els ulls.

—Missions? Amb sorpresa?

—Amb sorpresa final, mapa invisible i trucs de marieta —va dir ella, i va assenyalar una fonteta petita que hi havia al jardí—. La primera missió és convertir les mans en mans màgiques. Si les tens netes, tot el que toquis serà més agradable: les flors, els llibres, els jocs… i fins i tot el nas, que així no s'enfada tant.

En Pol va acostar-se a l'aigua i va començar a fregar-se les mans. La Marieta li feia de directora d'orquestra, marcant el ritme amb les ales.

—Com si pintessis un arc de Sant Martí: palmell, dors, entre els dits i, sobretot, les ungles, que són com petites coves on s'amaga la brutícia.

Quan en Pol va acabar, es va mirar les mans com si fossin noves.

—Ara sí que semblen màgiques! —va dir.

—Ho són —va respondre la Marieta—. I ja que has començat tan bé, anem a la següent part de l'aventura.

En aquell mateix moment, una bufada de vent primaveral va passar xiulant i va fer rodolar una pilota, moure un llibre obert… i fer volar un mitjó del porxo com si fos una bandera.

—Oh… —va fer en Pol, una mica vermell—. Això és meu.

La Marieta va aterrar damunt del mitjó, molt seriosa, però amb ulls riallers.

—La primavera porta aire fresc, i l'aire fresc vol espai per circular. Si el teu niu està endreçat, hi cap més joc, més calma i trobes les coses

més ràpides. Què et sembla si fem que el porxo respiri?

En Pol va començar a recollir. Primer el mitjó, després la pilota, i en acabat el llibre. Va fer una muntanyeta ordenada i va deixar cada cosa al seu lloc, com si estigués construint una caseta invisible.

Quan va acabar, es va quedar mirant-ho tot.

—Sembla… diferent. Com si el jardí fes “aaaah” —va dir.

—Exacte —va assentir la Marieta—. Quan endrecem una mica, a dins també ens queda més lloc per pensar i riure.

Aleshores, en Pol va veure una maduixa enorme dins d’un cistellet i li va venir una cara d’alegria.

—Primavera té gust de maduixa! —va exclamar, i se la va menjar d’un mos.

La Marieta, que ja ho tenia previst, va volar fins a un raspall de dents que hi havia a prop del lavabo del jardí, perquè aquell jardí era tan especial que fins i tot tenia un raconet per rentar-se i cuidar-se.

—La maduixa és una festa —va dir—, però després de la festa, les dents necessiten un petit trenet que passi per totes les estacions.

En Pol va fer una ganyota divertida.

—Ara també?

—Només dos minuts. Pensa que el raspall és un tren: va per davant, per darrere, amunt, avall… i no deixa cap estació sense visitar.

En Pol va agafar el raspall i es va raspallar les dents amb cura. Quan va acabar, va ensenyar el somriure com si fos un trofeu.

—Brillen com gotetes de rosada! —va celebrar la Marieta—. Així m’agrada.

Van tornar al jardí i, just en passar sota un arbre, una poma va bellugar les fulles com si aplaudís. Era la Poma Pometes, que sempre tenia ganes de xerrar amb tothom.

—Bon dia! Bon dia! —cantussejava—. A qui li ve de gust menjar colors?

En Pol va arronsar les espatlles.

—Colors? Jo només he vist una maduixa vermella…

La Marieta va somriure.

—Els colors al plat són com un equip. Si n’hi poses uns quants, el cos té més energia per córrer, pensar, jugar i descansar. Verd, taronja, groc, vermell… Cada color porta una mica de força diferent.

En Pol va mirar al voltant i va imaginar-se un plat com un jardí petit.

—Llavors vull verd… com pèsols. I taronja… com pastanaga. I vermell… com maduixa!

La Poma Pometes va fer un “oh!” contenta i va deixar caure una fulla com si fos una medalla.

—Això és un plat que fa primavera —va dir.

La Marieta va aletejar suaument, com si comptés fins a cinc amb les ales.

—Ho estàs fent genial, Pol. Però encara falta una cosa, i potser és la més important.

En Pol, que ja anava amunt i avall com un conillet amb piles, es va quedar quiet quan la marieta el va guiar fins a sota un arbre florit. Allà feia ombra, i l'aire olia a herba nova.

—Aquí farem un moment de calma —va dir la Marieta—. La primavera creix a poc a poc. I nosaltres també. Tanquem els ulls un moment i escoltem.

En Pol va tancar els ulls. Va sentir el vent, un ocell que piulava lluny, una abella que passava fent "bzzzz" i, sobretot, el seu cor, tranquil i calent.

Va respirar una vegada... dues... tres...

Quan els va obrir, ho va fer a poc a poc, com si tornés d'un viatge.

—Em sento... com si m'haguessin posat una manta suau dins el pit —va dir, sorpresa.

—Això és la calma —va respondre la Marieta—. I quan tenim calma, tot és més fàcil: endreçar, menjar bé, cuidar-nos i jugar sense enfadar-nos tant.

En Pol va somriure, pensant que aquella aventura era molt diferent de les que s'imaginava, però li agradava.

Aleshores, la Marieta Mira-bé va treure una cosa tan petita que gairebé no es veia: una llavor.

—Aquesta és la sorpresa final —va dir—. Per cada cosa que has fet avui per cuidar-te, aquesta llavor creixerà una mica més forta. Vols plantar-la?

En Pol va fer un foradet a la terra amb el dit, amb cura, com si estigués preparant un llit per a una cosa important. Va posar-hi la llavor i la va tapar suaument.

—Com es dirà? —va preguntar la Marieta.

En Pol va mirar el trosset de terra com si ja hi veiés una flor.

—La Planta dels Bons Hàbits —va decidir.

La Marieta va assentir, contenta.

—Cada dia que et rentis les mans, endrecis una mica, et raspallis les dents, mengis colors i facis un minut de calma… la planta creixerà. I si algun dia te n'oblides, no passa res. La primavera sempre torna. I tu sempre pots començar de nou.

En Pol va quedar-se uns segons en silenci, escoltant el jardí, el vent i aquell "aaaah" que feien les coses quan estaven al seu lloc. Després va aixecar el cap i va dir, amb una alegria tranquil·la:

—Demà… vull tornar a fer missions.

I la Marieta Mira-bé va riure, perquè sabia que, quan els hàbits es converteixen en joc, creixen com flors: sense presses, però cada dia una mica més.

Pinta el conte